

[Christmas Møller.]

Spørgsmaal — i hvert Fald har jeg ikke faaet nogen Besked om det, men Handelsministeren kan jo oplyse mig om, om jeg tager fejl —, om han vil benytte sig af den Ret, han har ifølge Tjenestemandsløvens § 17 til at kræve sit Forhold bedømt ad de dér angivne Veje; og jeg tror, man har Lov til at sige, at med den ganske særlige Stilling, Bankinspektøren har, med det Ansvar, han har, efter den Maade, hvorpaa han skal reprimandere andetsteds, maatte det være formaalstjenligt for Embedets Autoritet, at en saadan Afgørelse blev truffet.

Naar vi da skal bedømme Spørgsmaalet, saaledes som det foreligger for os, med det Materiale, Ministeriet har stillet til vor Disposition, vil jeg gerne til at begynde med sige, at efter vor Opfattelse er Forholdet mellem Regeringen og Embedsmændene det, at det maa være Regeringens Opgave at straffe, hvor den mener, det er rigtigt, men ogsaa at værne Embedsmanden og Embedet, i det Øjeblik den har den Anskuelse, at det med Urette bliver angrebet. Men i dette Tilfælde er Afgørelsen i nogen Grad, forekommer det mig, blevet af en halv Karakter, hvad jeg senere skal vende tilbage til, og det kan jo heller ikke bestrides, at de Afskedigelser, der har fundet Sted, og hele den Maade, hvorpaa navnlig højere Tjenestemænd i de senere Aar er blevet behandlet, ogsaa af Socialdemokratiet, ikke tyder paa den ensartede, loyale, ligelige Afgørelse, som man maa forlange.

Jeg skal derefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om selve Sagen, som den er forelagt, men vil gerne forinden gøre en enkelt Bemærkning om de tre fremtrædende Erhvervsmænds Henvendelse til Offentligheden med deres Tillidserklæring til Departementschef Dalhoff. Jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger, at man fra alle Sider, baade Offentligheden, Departementschefen og de tre paagældende Erhvervsrepræsentanter, i Dag maa erkende, at man hellere skulde have været denne Henvendelse foruden, og at det havde været bedre i alle Retninger, om den ikke var afgivet. Men jeg har her et Spørgsmaal til den højtærede Statsminister. „Berlingske Tidende“ for i Gaar Aftes gaar i sin ledende Artikel ind paa denne Erklæring fra de tre Erhvervsformænd og skriver følgende:

„Udtalelsen kom, som sagt, en Dag senere end Afgørelsen, men betyder det, at den var et spontant Udbrud for de tre

Formænds Trang til at give Departementschef Dalhoff en Haandsrækning i en for ham trist Stund? Det vilde være den smukkeste, den i enhver Henseende ønskeligste Forklaring, men det er ikke den sandsynligste“.

og Bladet udvikler derefter videre, at det er sandsynligt eller rettere sagt, at det er utvivlsomt, at denne Tillidserklæring var forberedt.

Efter at et stort Blad har skrevet saaledes, maa man have Lov til at spørge Ministeren, om han kender til en saadan Forberedelse af Erklæringen. Man maa jo gaa ud fra, at Ministeren ikke kender det fjer-neste til det, og man har ogsaa Lov til at gaa ud fra, at en saadan Erklæring ikke kan være forberedt samtidig med, at Sagens Afgørelse blev truffet.

Det fremgaar nu af den Beretning, som Rigsadvokaten har afgivet, at der paa en Række Omraader er begaaet, forekommer det os, ikke ubetydelige Fejl af Embedsmændene og da navnlig af Departementschef Dalhoff. Jeg tror ikke, det kan nytte, at man lader være med at understrege, at et Forhold som det, at Departementschefen ikke den Dag, han overtager sit Ministerium — og navnlig da han kommer udefra og det ikke er et Avancement indenfor Ministeriet —, søger at sætte sig ind i alle Sager i Ministeriet, et saadant Forhold vilde man overhovedet ikke have anset for muligt, hvis man ikke havde den paagældendes Ord derfor.

Det kan efter min Opfattelse heller ikke bestrides, at Departementschef Dalhoff maatte have et Ansvar for Kasse- og Regnskabsvæsenet. Man behøver jo ikke en Gang at gaa saa vidt at sige, at Departementschefen kunde have forlangt at se Kassebogen; han kunde blot i en enkelt Situation have forlangt blot et eneste Bilag, saa fremgaar det jo af Sagen, at den største Mulighed havde været for, at dette Bilag ikke var til Stede med det samme, og at man da havde haft Nøglen til hele Sagens Opklaring.

Og naar det endvidere siges i Redegørelsen Side 16, at en af Embedsmændene har karakteriseret Arendrups Fremgangsmaade ved at udtale,

„at han havde sin Tvivl om, hvorvidt Fremgangsmaaden alene kunde begrundes ved eller bunde i Dumhed,“

ja, saa maa man jo have Lov til deroverfor at sige, at dette er alligevel en Udtalelse saa stærk, at det ikke er helt let at forstaa, at denne Sag da ikke har udviklet sig videre, saaledes at man havde faaet den